

Нісходовська Олена

канд. екон. наук, асистент кафедри економіки, підприємництва торгівлі та біржової діяльності

Марусей Тетянаканд. екон. наук, доцент кафедри інформаційних технологій
Подільський державний аграрно-технічний університет
Кам'янець-Подільський, Україна

РОЗВИТОК ВЕНЧУРНОЇ ІНДУСТРІЇ В УКРАЇНІ

Створення венчурної фірми передбачає наявність трьох компонентів:

- ідеї ведення нового продукту, технології, послуги;
- потреби суспільства та підприємця, який готовий організувати нову фірму на основі такої ідеї;
- «ризикового» капіталу для фінансування цих фірм.

Останнім часом в нашому законодавстві відбуваються постійні зміни. Економіка країни потребує постійного моніторингу проблематики функціонування венчурного бізнесу, аналізу особливості венчурного бізнесу України. Тому однією з актуальніших проблем сучасного розвитку економіки України є визначення шляхів подальшого розвитку венчурних фондів.

У розвинених країнах підприємства венчурного капіталу інвестують в основному у новостворені підприємства, які мають високий потенціал зростання. Приватні акціонерні товариства купують майже 100% акцій компаній, в які вони і інвестують, оскільки вони вкладають кошти у вже створені та зрілі компанії. Тому як результат компанії повністю контролюють фірму після її викупу.

Венчурні фірми інвестують 50% або і менше капіталу компаній. Більшість венчурних фірм воліють диверсифікувати свій ризик та інвестувати в різні компанії, оскільки в основному вони займаються фінансуванням новостворених підприємств з непередбачуваними успіхами та невдачами. Приватні акціонерні фірми можуть купувати компанії будь-якої галузі, тоді як венчурні фірми обмежуються тільки новими нанотехнологіями, біотехнологією та чистими технологіями.

Виділяють такі стадії розвитку компаній, які можуть бути профінансовані венчурними інвестиціями: – «seed» – компанії як такої не існує, є бізнес-ідеї, над якими ще потрібно працювати; – «start-up» – новостворена компанія, у якої немає тривалої ринкової історії. Фінансування необхідне для здійснення науково-дослідних робіт і початку продажів; – «early stage» – початкова стадія компанії, у яких вже є готовий продукт, але вони знаходяться на ранній стадії його просування. Фінансування може знадобитися для продовження або завершення науково-дослідних робіт, до того ж вони можуть не мати прибутку; – «expansion» – розширення компанії, яким може знадобитися додаткове фінансування для нових маркетингових досліджень, додаткових продуктів, розширення обсягів виробництва тощо [9].

Основним функціональним завданням венчурного фінансування є сприяння росту конкретного бізнесу шляхом надання певної суми коштів в обмін на частку в статутному капіталі або деякий пакет акцій. воно здійснюється в акціонерний капітал, характеризується високим ризиком, довготривалою відсутністю ліквідності, поверненням інвестицій за рахунок продажу акцій (частки акцій в акціонерному капіталі) компаній і реалізується венчурними фондами. на відміну від стратегічного інвестора, венчурний не намагається отримати контрольний пакет акцій, а значить, засновник залишається

власником компанії та самостійно формує стратегію її розвитку.

Що стосується визначення оптимальних шляхів подальшого розвитку венчурного бізнесу, то на рівні держави, під якою ми розуміємо систему державних органів влади, в тому числі законодавчу гілку влади, для побудови ефективної системи венчурного фінансування ранніх стадій створення та освоєння технологій (особливо в таких галузях, як інформаційні технології, нанотехнології, нові матеріали, енергетика, біотехнології тощо) доцільно здійснити наступне:

- створити Національний венчурний фонд, який буде виконувати дві основні функції: пряме фінансування венчурних проектів з граничним розміром державної участі у 50% та фінансування венчурних фондів шляхом участі у створенні державно-приватних фондів з різноманітними венчурними компаніями з управління активами.

- забезпечити належну та всебічну підтримку усіх аспектів та учасників венчурного фінансування.

- прийняття Закону України “Про венчурну діяльність” обов’язково повинно супроводжуватися змінами законодавства України в сфері оподаткування.

Одним із важливих факторів, який визначає ефективність інноваційної діяльності, є зв’язок між розробником (науковцем) та підприємцем. В Україні розпочато формування центрів трансферу технологій (фактично вони вже створені в НАН України та низці науково-дослідних інститутів, в деяких університетах тощо), діє мережа центрів науково-технічної інформації.

Відповідно до звіту Української асоціації інвестиційного бізнесу станом на 1 січня 2016 року вартість чистих активів всіх фондів, які знаходяться під управлінням КУА, становила 199,86 млрд. грн. З них на частку венчурних фондів доводилося 189,9 млрд. грн.

Тобто активи інститутів спільного інвестування продовжують зростати винятково за рахунок венчурних фондів. За 2015 рік обсяг коштів під управлінням зріс на 11%. У 2016 році тенденція зберіглася: до кінця першого кварталу вартість активів зросла до 193,16 млрд. грн, а кількість фондів – до 986 [4].

Обґрунтуванням необхідності сприяння розвитку венчурного бізнесу з боку держави є той факт, що вигоди, які отримує суспільство від програм підтримки венчурного капіталу, не обмежуються лише прибутками венчурних капіталістів. Проекти, спрямовані на підтримку малих компаній, сприяють також створенню нових робочих місць, нових технологій, що мають важливе стратегічне значення для довгострокового зростання національної економіки, підвищення технологічного рівня розвитку країни.

Список використаних джерел

1. Диха М.В., Цвігун Ю.В., Гаврилко П. П. Венчурне підприємництво в Україні: особливості функціонування та розвитку. *Вісник Хмельницького національного університету*. 2012. № 1. С. 203208.

2. Венчурне інвестування: потенційні можливості розвитку. URL: www.archive.nbuv.gov.ua.

3. Венчурний інвестиційний фонд. Путівник в світі власних фінансів. URL: http://www.prostobank.ua/blog/biznes/finansi/venchurniy_investitsiyinyi_fond_fenomen_vitchiznyanogo_spilnogo_investuvannya_chi_pravova_fiktsiya2

4. Де заховати гроші в Україні. URL: <http://news.finance.ua/ua/news/-/378067>. (дата звернення : 14.01.2019).

5. Стариченко О. Особливості та можливості венчурних інвестиційних фондів в

Україні інформаційно-аналітичний портал Українського агентства фінансового розвитку.
URL: http://ufin.com.ua/analit_mat/rzp/195.htm (дата звернення : 14.01.2019).

Пастух Юрій

канд. екон. наук, доцент кафедри інформаційних технологій

Печенюк Андрій

канд. екон. наук, доцент кафедри інформаційних технологій

Подільський державний аграрно-технічний університет

Кам'янець-Подільський, Україна

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ МОДЕЛЮВАННЯ В ЗЕМЛЕРОБСТВІ

Виробничий процес у сільському господарстві складається із багатьох видів окремих робіт, що знаходяться між собою у деякій залежності. Проте, при всій своїй складності і невизначеності агровиробництво піддається формальному опису за допомогою певних видів економіко-математичних моделей.

Метою моделювання в цілому має стати побудова на основі інформації минулого і сучасного періодів такої моделі, яка б дозволяла теоретично відображати майбутнє.

В процесі побудови оптимізаційної економіко-математичної моделі землеробства потрібно врахувати такі передумови:

- розвиток галузі повинен плануватись з огляду на реальний потенціал земельних, трудових, матеріально-технічних та енергетичних і генетичних ресурсів;
- обсяг виробництва основних видів продукції повинен забезпечувати його розширене відтворення;
- розміри виробництва можуть бути обмежені агробіологічними чинниками, або науково обґрунтованою зональною системою землеробства, наприклад, у рослинництві – потребами сівозмін;
- забезпечення тваринництва необхідною кількістю кормів з найменшими затратами праці і засобів;
- забезпечення екологічно збалансованої інтенсифікації виробництва та поглиблення спеціалізації господарств на виробництві найбільш ефективних, конкурентоздатних продуктів виробництва рослинництва і тваринництва.

Сам же процес побудови моделі включає в себе ряд етапів:

1. Постановка задачі дослідження;
2. Теоретичний аналіз економічної сутності досліджуваної проблеми;
3. Вибір результативних і факторних ознак;
4. Збір і підготовка початкових даних;
5. Вибір форми зв'язку: лінійний, нелінійний;
6. Розрахунок кількісних характеристик і параметрів рівняння;
7. Статистична і логічна оцінка адекватності моделі;
8. Внесення необхідних коректив і повторний розрахунок;